

Vonnisnummer / Griffienummer 2024 / 1784
Repertoriumnummer / Europees
Datum van uitspraak 21 mei 2024
Naam van de beklaagde(n)
Systeemnummer parket 20CO64117 Rolnummer
Notitienummer parket GE66.97.722/2020

HOGER BEROEP

Op 14 juni 2024 door
het vonnis op strafgebied.

beklaagde, tegen

Op 17 juni 2024 door het OM tegen

xhl.

rechtbank van eerste aanleg
Oost-Vlaanderen, afdeling
Gent

Kamer G30DI

Vonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van het openbaar ministerie en

en de EISER TOT HERSTEL :

GEMEENTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR VAN
met kantoor te

eiser tot herstel, vertegenwoordigd door gemeentelijk
stedenbouwkundig inspecteur, aangesteld bij beslissing d.d. 25 april 2019 van het
college van burgemeester en schepenen van

tegen de BEKLAAGDE(N) :

, RRN
geboren
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te

beklaagde, vertegenwoordigd door meester , advocaat te

TENLASTELEGGING(EN)

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

functioneel samenbrengen van materialen tot constructie zonder of in strijd met een geldige vergunning

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat, met uitzondering van onderhoudswerken, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd, namelijk

op het perceel gelegen te , kadastraal gekend als
, eigendom van , geboren ,
wonende te , bij aankoopakte van 16 november 2022
verleden door notaris te ;

de voortuinstrook over een oppervlakte van 70% te hebben verhard met kasseien, opgevoegd met cementmortel, en gestabiliseerde ondergrond, in strijd met de stedenbouwkundige vergunning van 28/09/2017

(art. 4.1.1., 3° en 9°, 4.2.1., 1°, b), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4., 6.2.1. lid 1, 1°, en 6.3.1. § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ; art. 5, 1°, a), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

te in de periode van 1 januari 2020 tot en met 10 november 2020

PROCEDURE

De dagvaarding werd op 4 december 2023 overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid te
Zij vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de tenlasteleggingen en identificeert de eigenaar ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheken.

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting van 16 april 2024.

De rechtspleging verliep in de Nederlandse taal.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde alle aanwezige partijen. Het openbaar ministerie heeft haar vordering geformuleerd ter zitting.

BEOORDELING OP STRAFGEBIED

1. Overzicht van de feiten

Op 28 september 2017 werd een vergunning afgeleverd voor de bouw van een eengezinswoning in

Op 10 november 2020 werd na een klacht door de verbalisant ruimtelijke ordening vastgesteld dat de voortuin voor ongeveer 70% werd verhard met kasseien. Dit was dubbel zoveel dan vergund. Volgens de vergunning zou de verharding uitgevoerd worden in waterdoorlatende klinkers en beperkt zijn tot de oprit die leidt naar de carport in de achtertuin en een pad naar de voordeur. De verharding werd echter met kasseien aangelegd en de voegen werden met cementmortel opgevoegd. De verharding bood plaats aan een drietal wagens. De nog op te richten carport in de achtertuin met oprit zou niet meer worden uitgevoerd. Door deze oprit niet uit te voeren had de eigenaar dit als een compensatie gezien van de grotere aangelegde oppervlakteverharding in de voortuin. Ook liep de oprit door over de openbare berm tot de rand van de rijweg. Verhardingen op het openbaar domein worden echter aangelegd door de stadsdiensten.

Beklaagde stelde dat hij zich niet bewust was van het feit dat de gewijzigde uitvoering vergunningsplichtig was. Hij wees er ook op dat er in de straat tal van gelijkaardige verhardingen op het openbaar domein werden aangelegd. Hij zou een regularisatie aanvragen. Op 5 april 2021 werd een aanvraag tot regularisatie ingediend. De aanvraag werd geweigerd op 8 juli 2021 omdat de aanvraag strijdig was met het algemeen bouwreglement en niet verenigbaar werd geacht met de goede ruimtelijke ordening.

Op 19 november 2021 werd een nieuwe aanvraag ingediend voor de aanleg van verhardingen (regularisatie). Deze werd op 20 januari 2022 geweigerd door het college. Beklaagde tekende beroep aan.

Op 30 juni 2022 werd een voorwaardelijke vergunning afgeleverd door de Deputatie voor het regulariseren van verharding. Hiermee was het vergund om twee autostaanplaatsen aan te leggen en manoeuvreerruimte in de voortuin om voorwaarts zowel in als uit te kunnen rijden omwille van de verkeersveiligheid.

Er waren nog aanpassingswerken nodig. Beklaagde werd door _____ aangemaand om de aanpassingen uit te voeren tegen uiterlijk 1 december 2022.

Op 1 februari 2023 deelde _____ aan het parket mee dat de aanpassingswerken nog niet volledig werden uitgevoerd. Het ontharden van het deel rechts van de oprit was nog niet uitgevoerd. De kasseiverharding was nog steeds opgevoegd met voegmortel in plaats van met open voeg.

Ook bleek het perceel intussen verkocht te zijn.

Beklaagde werd uitgenodigd voor verhoor. Zijn wettelijk samenwonende partner stelde dat beklagde als profrenner vaak in het buitenland is en niet naar het verhoor kan komen, maar dat zij een verklaring wenste af te leggen. _____ verklaarde op 26 mei 2023 dat de stedenbouwkundige inbreuk mee werd vervat in de notariële verkoopakte. De nieuwe eigenaars hadden beloofd er werk van te maken. Bijgevolg waren zij van mening dat deze inbreuk hen niet meer ten laste kon worden gelegd.

De gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur vorderde het herstel in de vorm van aanpassingswerken uit te voeren binnen een termijn van zes maanden en onder verbeurte van een dwangsom van 150 euro per dag vertraging:

- In de voortuinstrook, meer bepaald in de rechter voortuinstrook, dient overeenkomstig de vergunning van 30 juni 2022 ca. 27,50 m² aan kasseiverharding verwijderd te worden, vervolgens moet de vrijgekomen ruimte aangelegd worden als onverharde groenzone, voorzien van beplanting.
- De overige, in de voortuinstrook aanwezige kasseiverharding mag behouden blijven doch moet voorzien worden van een open voeg overeenkomstig de omgevingsvergunning van 30 juni 2022.

Op 10 juli 2023 werd een omgevingsvergunning aangevraagd door de nieuwe eigenaar, _____ voor het bouwen van een carport en de regularisatie van (een deel van) de verhardingen. Het college heeft deze vergunning geweigerd op 14 september 2023. Het college was van oordeel dat de aangevraagde carport met oprit en twee autostaanplaatsen in de voortuin de ruimtelijke draagkracht van het perceel overschrijdt. De reeds vergunde autostaanplaatsen zouden ruimschoots voldoende moeten zijn om de behoefte van een eengezinswoning op te vangen. Verder werd opgemerkt dat de openbare bermen werden

verhard, vermoedelijk in functie van extra autostaanplaatsen. Het was de bouwheer niet toegestaan om openbare, groene bermen te verharden. De aanvraag was tevens in strijd met het artikel 12 van het algemeen bouwreglement dat stelt dat het verharden van oppervlaktes tot een minimum beperkt moet worden om de problematiek van wateroverlast en verdroging zoveel mogelijk te voorkomen. De strikt noodzakelijke verhardingen moeten waar mogelijk als verharding met natuurlijke infiltratie of als waterdoorlatende verharding aangelegd worden.

ging in beroep tegen deze weigeringsbeslissing. Op 4 januari 2024 kwam een vergunning onder voorwaarden.

Uit de door beklagde neergelegde stukken blijkt dat er met de uitvoering van de vergunning, meer specifiek met betrekking tot de verhardingen in de voortuin, werd gestart op 25 maart 2024 en de niet-vergunde verhardingen werden uitgebroken. In die omstandigheden werd er op de zitting van 16 april 2024 geen herstel meer gevorderd door de gemeentelijk stedenbouwkundig inspecteur.

2. Bespreking van de schuldvraag

1. Beklaagde moet zich voor de rechtbank verantwoorden wegens het functioneel samenbrengen van materialen tot een constructie, namelijk het aanbrengen van verhardingen met kasseien over een oppervlakte van 70%, opgevoegd met cementmortel en gestabiliseerde ondergrond in strijd met de vergunning van 28 september 2017 in de periode van 1 januari 2020 tot en met 10 november 2020.

Beklaagde verzocht in conclusie de strafvordering onontvankelijk te verklaren, minstens beklagde vrij te spreken.

2. Beklaagde meent onterecht dat de strafvordering onontvankelijk is of dat hij moet vrijgesproken worden omdat zijn rechten op een eerlijk proces zouden zijn geschonden. Hij meent dat zijn rechten op een eerlijk proces zijn geschonden omdat hijzelf, noch de architect of de nieuwe eigenaar werden verhoord.

Uit het enkele gegeven dat een verdachte tijdens het opsporingsonderzoek niet werd verhoord door de politie, volgt niet dat het onderzoek niet à décharge werd gevoerd. Het niet-horen van een verdachte tijdens het opsporingsonderzoek kan in beginsel worden geredigeerd door diens verhoor als beklagde ter rechtszitting van het vonnisgerecht. Een beklagde die weigert om persoonlijk aanwezig te zijn op de rechtszitting voor het vonnisgerecht en die aldus zijn verhoor door een magistraat over de hem ten laste gelegde feiten onmogelijk maakt, kan niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat zijn recht van verdediging is miskend omdat hij tijdens het opsporingsonderzoek niet werd verhoord. Hij maakt immers door zijn weigering persoonlijk aanwezig te zijn de uitoefening van zijn recht van verdediging zelf onmogelijk.

Het recht op een eerlijk proces zoals gewaarborgd door artikel 6 EVRM of het algemeen rechtsbeginsel houdende eerbiediging van het recht van verdediging, is niet miskend door het enkele feit dat een beklagde wordt veroordeeld voor een strafbaar feit zonder dat hij persoonlijk hierover werd verhoord. Het volstaat dat beklagde de gelegenheid had om tegenspraak te voeren over wat hem wordt ten laste gelegd en over de aan de rechter

overgelegde gegevens. Daarbij komt dat beklaagde wel degelijk een schriftelijke uitnodiging ontving op zijn adres voor verhoor (stuk 85 in het strafdossier). Er werd hem voorgesteld om zich aan te bieden op zaterdag 3 juni 2023 om 11u en er werd gesteld *"Indien u op de gestelde dag en uur niet kan aanwezig zijn, gelieve minstens één dag voorafgaand aan het verhoor telefonisch contact op te nemen om een andere afspraak vast te leggen."* en *"U kan tijdens het verhoor vragen dat een bepaalde opsporingshandeling wordt verricht of een bepaald verhoor wordt afgenomen."* Beklaagde koos er aldus zelf voor om niet verhoord te worden en stelde geen enkele opsporingshandeling, zoals een verhoor van de architect of de nieuwe eigenaar, voor. Enkel zijn vriendin bood zich in zijn plaats aan om verhoord te worden en stelde dat beklaagde een te drukke agenda had om verhoord te worden.

Beklaagde kreeg door de rechtbank voldoende tijd en gelegenheid om zijn verweer te organiseren, wat hij ook deed via uitvoerige conclusies. Beklaagde maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zijn rechten van verdediging zouden zijn geschonden. De rechtbank is van oordeel dat alle nuttige en noodzakelijke gegevens beschikbaar zijn om te oordelen over de tenlastelegging. Het blijkt niet dat een verhoor van de architect of de nieuwe eigenaar nuttig is om de waarheid te achterhalen. Er is geen schending van het recht op een eerlijk proces.

3. Ondergeschikt werden de feiten niet betwist. Beklaagde stelt wel nooit de intentie gehad te hebben om een misdrijf te plegen en onmiddellijk alles gedaan te hebben om te regulariseren. Met de verkoop van de woning dacht hij dat alles opgelost zou zijn.

Gelet op de duidelijke vaststellingen op 10 november 2020 dat beklaagde op flagrante wijze handelingen had uitgevoerd in strijd met de in 2017 verkregen vergunning, staat de schuld van beklaagde zonder enige twijfel vast. Het ten laste gelegde misdrijf vereist enkel algemeen opzet, dit is *in casu* doen wat door de vermelde bepalingen verboden is. Het eventueel bestaan van goeder trouw is hierdoor niet relevant. Bovendien was beklaagde er zich wel degelijk van bewust dat de handelingen in strijd met de vergunning waren. Hij verklaarde enkel dat hij het zag als een compensatie voor een carport die niet werd opgericht en hij verwees nog naar het feit dat er in de straat tal van gelijkaardige verhardingen op het openbaar domein werden aangelegd.

De enige tenlastelegging in hoofde van beklaagde is bewezen.

3. Straftoemeting

Beklaagde heeft de stedenbouwkundige verplichtingen naast zich neergelegd door naar eigen goeddunken zijn voortuin en de openbare berm overmatig te gaan verharderen in niet-waterdoorlatende materialen in strijd met zijn vergunning. Dergelijke overmatige verharding werkt de problematiek van wateroverlast en verdroging verder in de hand en zet andere omwonenden aan om ook in die mate te gaan verharderen. Voorschriften die ertoe strekken in het algemeen belang de ruimtelijke ordening te vrijwaren, heeft hij hierbij totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn eigen praktische verzuchtingen. Beklaagde kon op die wijze jarenlang genieten van zijn wederrechtelijke constructies en de rechtbank stelt vast dat uiteindelijk pas na 3,5 jaar na de vaststelling een herstel kon worden vastgesteld.

Bij de straftoemeting houdt de rechtbank rekening met de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van beklaagde zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, gezinstoestand en arbeidssituatie, voor zover de rechtbank die kent.

De straf heeft niet alleen een vergeldende functie, ze moet ook preventief werken: ze moet beklaagde ertoe aanzetten in de toekomst geen misdrijven meer te plegen.

Beklaagde is   jaar oud en heeft een blanco strafregister.

Beklaagde vraagt via zijn raadsman dat hem de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling zou verleend worden. Gelet op de aard en de ernst van de feiten en het aanslepend herstel is deze gunst geen passend signaal.

Enkel een effectieve geldboete zoals hierna bepaald wijst beklaagde erop dat het bewust plegen van stedenbouwkundige misdrijven uiteindelijk niet lonend is.

Een geldboete is niet van aard beklaagde enige sociale reclassering in het gedrang te brengen of op onevenredige wijze zijn sociale declassering te bewerkstelligen noch zijn goede naam in het gedrang te brengen.

Beklaagde moet een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Bijzonder Fonds tot Hulp van de Slachtoffers van Opzettelijke gewelddaden en aan de Occasionele Redders" (artikel 29, tweede lid van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen). Deze bijdrage bedraagt 200 euro (met opdecimen). Deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Beklaagde moet een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand" (artikel 4 § 3 en artikel 5 §§ 1 en 1 van de Wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand). Deze bijdrage bedraagt 24 euro.

Beklaagde moet ook een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 58,24 euro.

HERSTEL

De rechtbank stelt vast dat de vergunning van 4 januari 2024 in uitvoering is en de niet-vergunde verhandelingen werden uitgedroken waardoor de herstellvordering niet langer actueel is.

De herstellvorderende overheid vorderde niet langer het herstel.

De rechtbank stelt vast dat de herstellvordering in die omstandigheden zonder voorwerp is.

BEOORDELING OP BURGERLIJK GEBIED

Omdat het door beklaagde gepleegde misdrijf mogelijk schade heeft veroorzaakt, houdt de rechtbank de burgerlijke belangen ambtshalve aan, overeenkomstig artikel 4 van de Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering (art. 4 V.T.Sv.).

TOEGEPASTE WETTEN

De rechtbank houdt rekening met de volgende artikelen die de bestanddelen van de misdrijven en de strafmaat bepalen, en het taalgebruik in gerechtszaken regelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;
art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
art. 162, 182, 184, 185 §1, 189, 190, 194, 195 Wetboek van Strafvordering;
art. 1, 2, 3, 7, 38, 40, 41, 66, 100 Strafwetboek;
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;
art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;
alsook de overige wetsbepalingen aangehaald in huidig vonnis

De rechtbank:

op tegenspraak ten aanzien van _____,

Op strafgebied

Ten aanzien van _____,

Verklaart de feiten van de enige tenlastelegging bewezen.

Veroordeelt _____ voor de enige tenlastelegging:

tot een **geldboete van 2.000,00 EUR**, zijnde **250,00 EUR** verhoogd met 70 opdecimen.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 75 dagen.

Veroordeelt tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 58,90 EUR
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 298,98 EUR.

Herstel

Stelt vast dat de herstellvordering **zonder voorwerp** is

Op burgerlijk gebied

Houdt de beslissing over de burgerlijke belangen ambtshalve aan.

Dit vonnis is gewezen en uitgesproken in openbare zitting op 21 mei 2024 door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30DI:

- , rechter
in aanwezigheid van het lid van het openbaar ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting,
met bijstand van griffier .